



# DZIENNIK URZĘDOWY

## WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

---

Rzeszów, dnia 17 sierpnia 2017 r.

Poz. 2835

### ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.157.2017 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 11 sierpnia 2017 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446),

#### **STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ**

§§ 11 pkt 2, pkt 6 lit. b) i c), 14 ust. 2 pkt 1 lit. a), pkt 2 lit. a) i 16 ust. 2 pkt 1 lit. c) uchwały Nr XLIV/235/2017 Rady Miejskiej w Zagórzcu z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie uchwalenia Miejskiego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla terenów przemysłowych w Zagórzcu w dzielnicy Zasław o nazwie „STREFA GOSPODARCZA – II”.

#### **Uzasadnienie**

W dniu 5 lipca 2017 r. Rady Miejska w Zagórzcu podjęła uchwałę Nr XLIV/235/2017 w sprawie uchwalenia Miejskiego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla terenów przemysłowych w Zagórzcu w dzielnicy Zasław o nazwie „STREFA GOSPODARCZA – II”.

Wskazać należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezsprzeczne jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy art. 164 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 u.p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Przepis z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury

sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08).

Zauważa się, iż ustalenia planu w zakresie zaopatrzenia w wodę, zawarte w § 11 pkt 2 lit. a uchwały, określające zasilanie w wodę z wodociągu o średnicy nie mniejszej niż  $\varnothing$  63mm, nie spełniają wytycznych określonych w kierunkach Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Zagórz, gdyż Studium dla terenu 2P/Pfe (objętego 7 zmianą Studium) określa zasilanie w wodę za pośrednictwem wodociągu o średnicy nie mniejszej niż  $\varnothing$  100 mm.

Ponadto, wytyczne Studium w zakresie elektroenergetyki, dla obszaru objętego 7 zmianą Studium, które należy określić w planie miejscowym, wskazują, iż ewentualne wolnostojące stacje transformatorowe SN/nN w wykonaniu wewnętrznym powinny być lokalizowane na terenach o powierzchniach nie większych niż 120 m<sup>2</sup>, tymczasem ustalenia planu, zawarte w § 11 pkt 6 lit. b i c dopuszczają lokalizację stacji transformatorowych, bez określenia maksymalnej powierzchni na jakiej mogą zostać zlokalizowane stacje transformatorowe w wykonaniu wewnętrznym, co umożliwi zagospodarowanie terenu niezgodnie z wytycznymi zawartymi w Studium.

Zdaniem Wojewody Podkarpackiego w przedmiotowym planie miejscowym nie została zachowana zasada zgodności ustaleń planu z ustaleniami studium, o której mowa w art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ani też zasada nie naruszania ustaleń obowiązującego studium, o której mowa w art. 20 ust. 1 przedmiotowej ustawy, ustaleniami planu miejscowego. Naruszenie zgodności postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ze studium nie może być traktowane jako naruszenie mniejszej wagi. Naruszenie to, stosownie do art. 28 ustawy, skutkuje nieważnością planu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 2485/12).

Niewłaściwe jest również ustalenie zawarte w § 14 ust. 2 pkt 2 lit. a uchwały, dopuszczające lokalizację zieleni w terenie oznaczonym symbolem 1Zn, gdyż to zieleń stanowi podstawowe przeznaczenie terenu, które winno być dominującym sposobem zagospodarowania.

Z kolei w § 14 ust. 2 pkt 1 lit. a zbędnie ustalono zakaz lokalizacji budynków w terenie oznaczonym symbolem 1Zn, gdyż podstawowe jak i dopuszczone sposoby zagospodarowania przedmiotowego terenu uniemożliwiają lokalizację ww. zabudowy, tym samym wszystko co nie jest ustalone przedmiotową uchwałą dla danego terenu nie może być na nim lokalizowane; zbędnie więc oraz mogące powodować niejasności przy korzystaniu z ustaleń planu jest podkreślanie zakazu jednego z wielu wykluczonych sposobów zagospodarowania.

Niewłaściwe jest także ustalenie zawarte w § 16 ust. 2 pkt 1 lit. c określające szerokość drogi publicznej klasy dojazdowej, oznaczonej symbolem 3KDD, gdyż z rysunku planu wynika, iż przedmiotowy plan obejmuje odcinek drogi 3KDD o szerokości 10 m oraz odcinek drogi 3KDD o szerokości 7 m, który stanowi w rzeczywistości jedynie fragment przedmiotowej drogi, czego nie odzwierciedlają ustalenia planu.

Zwrócić zatem należy uwagę, że uchwała w sposób istotny narusza zasady i tryb sporządzania planu, wobec powyższego ma zastosowanie przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25 maja 2009 r., sygn. akt: II OSK 1778/08, wyraźnie podkreślił, że zarówno naruszenie „zasad sporządzania” jak i „trybu sporządzania” miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozwala na stwierdzenie nieważności takiej uchwały w całości lub części. Tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń a także standardów dokumentacji planistycznej.

Ponadto w dokumentacji prac planistycznych zauważa się następujące nieprawidłowości:

- 1) wątpliwości budzi rozpatrzenie uwagi, złożonej w dniu 23.03.2016 r., uwzględnionej w części dotyczącej skorygowania wyznaczonej strefy technicznej od napowietrznej linii energetycznej 110kV, gdyż projekt rysunku planu z lutego 2016 r., wyłożony do publicznego wglądu w dniach od 8 lutego do 8 marca 2016 r. jest identyczny z uchwalonym rysunkiem planu, nie wiadomo więc co zostało skorygowane;

- 2) brak jest wykazu uzgodnień, wymaganego stosownie do §12 pkt 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587);
- 3) brak jest wystąpienia o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego oraz dowodu jego doręczenia, zauważam jednak iż, w dokumentacji prac planistycznych znajduje się opinia tego organu w przedmiotowym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak na wstępie.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, za pośrednictwem Wojewody, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

**z up. Wojewody Podkarpackiego  
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU**

**Marcin Zaborniak**